

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu & SOŠPg Liberec Jeronýmova

I WANT YOU TO JÉGÉČKO'S ARMY!

Úvodní slovo

Pololetí až záhadně připomíná konec roku. Facebook a blogy se začnou plnit studentskými předsevzetími a prohlášeními o tom, jak se dotyční začnou učit a lépe plánovat svůj čas. V 99 % případů ale pololetní předsevzetí skončí stejně rychle jako ta novoroční (povíme si za dva týdny, jo?).

S tvorbou časopisu je to ale úplně jinak. Slibované polepšení některých z nás se sice nedostavilo, ale všichni ostatní přispěli svým dílem k časopisu ochotně, včas a dali do toho kousek sebe.

Jeden moudrý člověk (a po něm spousta méně moudrých) řekl, že lidé jsou jako olivy - to nejlepší ze sebe vydají pod tlakem. Toto číslo vznikalo v klidu, a přesto (nebo právě proto?) je, alespoň v našich očích, zase o kus dál.

Proto i vám přeji příjemné a klidné čtení...

Za redakční tým Anička

P.S.: Děkuji všem, kteří si nedávají žádná pololetní předsevzetí. Jde to i bez nich.

Obsah

Novinky

Rozhovor

Kultura

Cestování

Próza na neděli

Knižní objevy

Filmy

01101010

Čím se baví gympláci

Sport

Poradna

Kulturní vložka

Cool dny

Již od pátku 4. února bude probíhat doprovodný program před EYOWFem (10. Zimní evropský olympijský festival mládeže). Na náměstí je pro všechny k dispozici umělá ledová plocha, každý den od 10 do 20 hodin. Zde také bude stát informační stánek, tzv. FUN BUS, kde si můžete dojít pro kompletní informace k festivalu, soutěžit o zajímavé ceny, přečíst si denní tisk či jen tak posnídat. Měla by tu být i možnost koupit suvenýry k festivalu. Na prodej je maskot Rampič, oficiální oblečení a plno dalších suvenýrů.

Již v pátek 4. 2. od 18.00 nám na náměstí mimo jiné zahraje kapela NAVIGATORS. O víkendu pak bude možnost si od 12:00 do 16:00 zajezdit na elektrických čtyřkolkách a v neděli bude zároveň probíhat den s rádiem HEY.

Na pondělí je naplánovaná akce pro školy – COOL DEN pro školy, a to v době od 8:00 do 14:00. Čekají vás různá vystoupení, DJ, zábava a soutěže na ledové ploše a plno dalšího. V úterý 8.2 se může měšit od 17:00 do 18:00 na EXPERIMENTAL CABARET a hned potom na FUNSTORM SHOP JIB JAM (snowboarding), který se uskuteční pouze za příznivého počasí.

Středa bude patřit libereckým kapelám EXIL 51, ROSEMARY, a DOOWHEREBLADE, kteří nám zahrají od 15. hodiny. I ve čtvrtek nás čeká nějaká akce. Přesněji od 14. do 17. hodiny bude probíhat den s pojišťovnou OZP. V pátek 11.2. k nám do Liberce zavítá XINDL X, který pro nás bude zpívat od 18. hodiny. A aby nebylo málo muziky, tak nám v neděli také od 18:00 zazpívá i Ewa Farna.

Vstup je na všechny akce včetně samotných závodů volný, tak neváhejte a přijďte se podívat nejen na náměstí, ale i fandit talentům budoucího sportovního světa. Po celou dobu festivalu bude k dispozici FUN BUS i ledová plocha.

Barbora Kopřivová

Školní senát

Víme o něm. Je tu pro nás. Ale co vlastně dělá?

Školní senát se skládá ze zástupců jednotlivých tříd. Každá třída má povětšinou dva zástupce – kluka a holku. Teda měla by. Skutečně se totiž senátu účastní jen několik tříd. To, že nechodí čtvrtáci, je docela pochopitelné. Ale například žáci z nižšího stupně gymnázia se senátu neúčastní. Proč asi? Těžko říct. Možná neví, k čemu vlastně senát je. Možná neví, čím se aktivně zapojit. A jak to tedy je?

Členové senátu se podílejí na organizování nejrůznějších akcí. V minulosti to byly například školní akademie, Dvacet let svobody či charitativní sbírka. Ta se mimochodem plánuje i na letošní rok a je hlavním bodem současných schůzek. Hlavním a jediným. Bohužel. Dále také senát spolupracuje s vedením školy a prezentuje názory, problémy a přání žáků. Pokud tedy nějaké jsou. Popravdě, kdo z nás kdy šel s nějakou stížností za zástupcem školního senátu? Moc nás asi nebude. Někteří si možná řeknou, že to stejně nemá cenu. Ale za zkoušku přece nic nedám. Takže pokud máte nějaký nápad či připomínku, předložte ho senátu, ať tu není zbytečně.

Mája Jílková

Hodina chemie jak má být

Zvoní. Hodina chemie za chvíli začne. Před učebnou čekají ustrašení studenti zarytí do svých sešitů doufající, že dnes nebudou zkoušeni. Nezáživné hodiny chemie, výpočty a písemky - opravdu nic, co by si člověk přál.

Avšak doktorandi z pražské VŠCHT nás ve čtvrtek 20. 1. 2011 přesvědčili, že chemie nemusí být jen o výpočtech, názvosloví a spoustě učení, ale že dokáže být hravá, bezpečná, zábavná i nevyzpytatelná. A hlavně moderní.

Během jedné vyučovací hodiny nám ukázali spousty pokusů, proložené výkladem. Rozeznávali jsme různá aromata, samozřejmě za patřičné ohodnocení v podobě dárků s logem VŠCHT. Mezi dárky byly propisky, hlavolamy, létající talíře, stojánky na fotky, trička a pro ty nejlepší dokonce flashdisk. To samozřejmě vyvolalo mezi studenty značnou rivalitu a dokonce zájem o chemii. :-)

Pokusy, na něž na normálních hodinách většinou nezbyvá až tolik času, byly velice záživné. A nejen pro studenty. Doktorandi nám přichystali zmrzlinu podle naší libosti. V našem případě zvítězila malinová v zeleném provedení. A musím dodat, že byla opravdu výborná. Dále jsme mohli vidět pokus s názvem "sloní pasta", obohacený o důkaz kyslíku doutnající špejlí. Seznámili jsme se s tekutým dusíkem, kterým nejodvážnějším z nás polili ruku. Nutno dodat, že tekutý dusík má teplotu přibližně -195°C . Díky tomu nechali doktorandi „zmrznout“ karafiát, který se pak roztříštil jako sklo. Nejzábavnější částí byl pro většinu studentů pokus, který měl zjistit kapacitu běžných kondomů. A mohla bych pokračovat dál.

Uznejte sami, nechtěli byste také takovéhle hodiny častěji?

Barbora Kopřivová

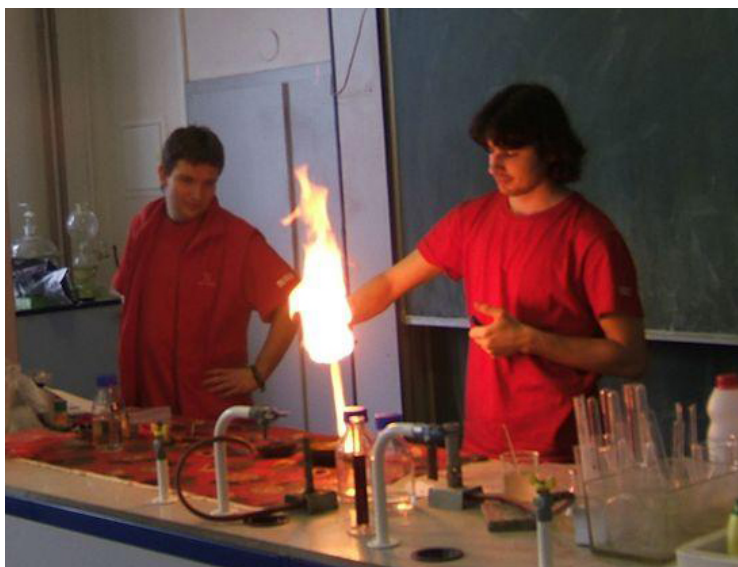
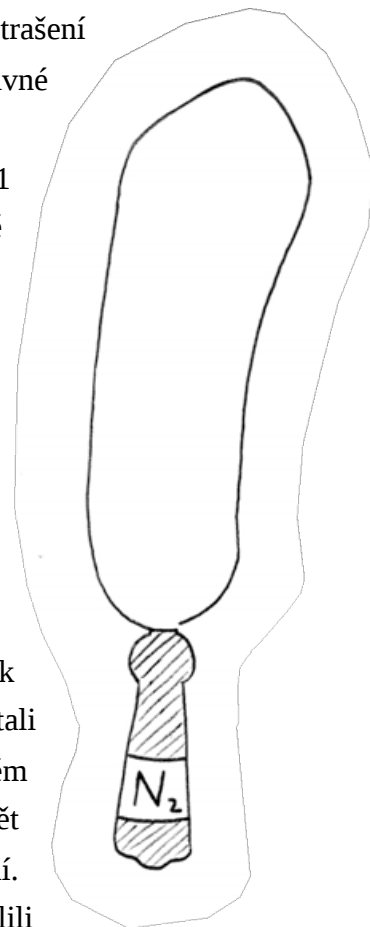

foto: paní profesorka Havlíková

...s paní ředitelkou

Ne každý chtěl být od malička ředitelem gymnázia. Čím jste chtěla být vy jako malá? Měla jste tento plán již od malička?

Určitě ne, to je souhra náhod. Tak jako každý jsem měla v plánu být úplně něčím jiným. Dokonce ta učitelka se tam nikterak moc nevyskytovala, posléze jsem chtěla spíš jít na medicínu a teprve později, pod vlivem své starší sestry, jsem zvolila pedagogickou dráhu.

Jaká jste byla vy jako studentka?

Já jsem byla docela pilná a bezproblémová studentka. Nechodila jsem za školu, učila jsem se přiměřeně. Na základní škole to zprvu byly samé jedničky, pak sem tam nějaká dvojka přišla. Na gymnáziu jsem měla dokonce v prvním ročníku vyznamenání, pak se mi ale občas nezdařila nějaká matika, fyzika, tak se tam ta trojka objevila. Ale jinak, co se týká chování, tak já jsem byla hodná. Bezproblémová studentka. Ale opravdu! (smích)

Když už jsme u těch prohřešků, čím vás dokážou naši studenti naštvat?

Čím by mě studenti naštváli? No, naštváli, někdy je mi to i líto – takovým negativním postojem, nevidí, co je dobré. Nechápu význam vzdělání a myslí si, že se učí pro někoho – pro mě, pro rodiče... vůbec to tak není, ona ta věta, že se člověk učí pro sebe, má nesmírnou hloubku. Protože když o něco v životě přijdeme, tak to, co nám zůstane v hlavě, to tam je.

Pak mě studenti zlobí tím, že když tu s někým hovořím o tom, jak porušuje školní řád, jak se chová a nechová, tak tady všichni slibují. Slibují, že se jim už rozsvítlo v hlavě a že už to dělat nebudou a pak samozřejmě porušují dál. A pro mě je to určité zklamání, že ten mladý člověk nedokáže držet slovo, které dal.

A velmi mě mrzí, když studenti kradou. Ať už věci sobě navzájem, nebo školní majetek.

Velice často se také stává, že studenti něco provedou a neumí si nést následky. Neustále mají takové to: „To on způsobil, to tohle, to támhle, to jsem já neudělal“ a my víme, že udělal. Ono na střední škole se to trošku jakoby schová, ale život to neodpustí. Až vyrazí všichni do světa, na vysoké školy, do zaměstnání, tak tam už si opravdu každý nese za vše, co udělá, následky. My si vás tady hýčkáme - a hodně hýčkáme.

Zlobí mě taky, když studenti negativně hovoří o škole mimo školu, někde na diskotékách, venku, kdekoliv. Prosím vás, když se mi někde nelíbí, tak tam přeci nemusím být. Jsem tam, kde se mi líbí, kde jsem spokojen. A není to o tom, že by museli všichni jít ráno do školy a zpívat si a poskakovat radostí, že mohou jít do školy. Ale vzít to taky nějak normálním způsobem – je to moje povinnost, já tam jdu a nebudu si nadávat na školu, kam patřím. Tady chybí jakási soudržnost k té škole. My nakonec školu nezamykáme, každý si může vzít ten batůžek a odejít a říct: „My už sem nebudeme chodit“. To jenom vlastně děti od primy do kvarty nemohou, ty u nás plní povinnou školní docházku, ale jinak všichni ostatní to tak mohou udělat. Pokud tedy nebudou brát v potaz následky.

Tak z druhé strany, čím vám naopak dokážou udělat radost?

Když se snaží vytvářet nějaké věci, zapojovat se do činností. Když tady nechodí jenom tak, že tu prostě musí být. Když je o nich ve škole nějakým způsobem vědět. Třeba vy mi děláte obrovskou radost. Nikdo vás nenutí, abyste dělali časopis.

Dělají mně radost studenti, kteří dokážou třeba na chodbě normálním způsobem slušně, hlasitě pozdravit

a třeba se i usmát. Nechápu, když jdu po chodbě a proti mně jde jeden student nebo studentka. Na té chodbě jsme dva. K přehlídnutí asi v tomto případě být nemůžu a stejně ten žák nedokáže otevřít pusku a slušně pozdravit. Mě to neuráží, já klidně pozdravím to dítě jako první. Ale ona škola má i vychovávat. A zase naopak, když se někdo usměje, když dokáže i pohovořit, když přijde s nějakým nápadem, když třeba se objeví sem tam nějaká dobrá studentská recese, to se mi moc líbí. To mám z těch dětí radost.

Teď jsem měla obrovskou radost ze čtvrtáků, protože měli krásné nástupy. Tím jsem se bavila a moc se mi to líbilo. A ještě jim dlužím to, že tam musím zajít a samozřejmě jim poděkovat, protože to bylo velice pěkné a už se těším na druhý ples, že tam budou také takové nástupy.

Mám radost, když se umísťují děti dobře na nějakých soutěžích. Mám vůbec radost z toho, že se jich zúčastňují. Dělalí mi radost aktivní studenti. A není to taková ta aktivita ve smyslu šprtání, vůbec to nemusí být děti, které mají samé jedničky. Ale prostě, žijí si dobře studentský život a neprocházejí tím životem tak: „tak jako dobře, když musím, tak musím“.

Dojali vás někdy nějakí studenti? Třeba až k slzám?

To víte, že jo, v poslední době třeba Ondra Henych, který se dvakrát dostal na světovou olympiádu. Ale to nemusí být jenom takhle velké výsledky, ale i třeba daleko menší a nemusí to být ani o vítězství.

A když něco dobrého udělají. Nemohu říct přímo, že mě to dojímá k pláči, ale mám vždycky radost, když děti něco najdou tady ve škole a vrátí to. Nebo když šetří věci školy. Na druhou stranu je tu část dětí, které nevrátí nalezené věci, které ničí zařízení školy, tak z toho jsem smutná.

Nebo když tady Pepa Kurfiřt někde zpíval, tak to je přeci velice pěkné.

No a každým rokem mě dojímá loučení s maturanty na radnici. To je pro mě síla, když tam k nim mám hovořit. Takže já sama se potom na konci dojmu a paní doktorka Wiedenová sedává proti mně, takže jsme tam potom spolu za plačky. Protože ať jsou studenti jacíkoliv, tak loučení s nimi je potom takové dost obtížné. Byli tu čtyři roky, nebo dokonce osm let, my je vypouštíme do života, tak je to vždycky takové, že to člověka dojímá.

Máte cíl dovést studenty k něčemu, co si mají odnést? Aby každý student odešel s tím, že mu škola něco dala?

To bych moc ráda. Studenti samozřejmě vždycky nadávají na učitele, na předměty, na někoho více, na někoho méně. Jsou nespokojeni, že někdo je přísný, výuka těžká. A pak jsem nesmírně ráda za to, když se vrací z vysokých škol a chválí a říkají: „My jsme rádi, že jsme měli na matematiku, na chemii, ... protože my tomu teď rozumíme, my to umíme a ti ostatní na to hledí a nerozumí ničemu.“ Zejména z pedagogických fakult chodí a říkají: „A my se tam vůbec nemusíme učit psychologii a pedagogiku a tohle a tohle, protože my to odsud umíme.“ Tak to je samozřejmě nesmírně pozitivní. Ráda bych, aby ze školy odcházeli žáci dostatečně vybaveni vědomostmi a dovednostmi. Nejen pro další studium, ale i pro život. Aby byli rovni ve svém chování. I když je to těžké, protože v těch osmnácti, devatenácti člověk, i když je třeba hotový po stránce fyzické, rozhodně ještě není dospělý po stránce sociální a psychické. Tam se ještě utváří a utváří ho další okolnosti. Byla bych ráda, kdyby odtud odcházeli lidé, kteří nebudou

nikoho podrážet. Ale my samozřejmě nemůžeme ovlivňovat všechny vlastnosti studentů. A byla bych ráda, kdyby na nás nezapomněli. Hlavně třeba na třídní, na ty vyučující, kteří je učili.

A teď od školy přejdeme k Vám. Jak trávíte svůj volný čas, když nejste ve škole?

To je složitá otázka. Já ve škole trávím hodně času, takže když mám cestou ještě nakoupit, tak přijíždím domů v pět, v půl šesté, a to už toho člověk moc neudělá. Někdy si s sebou vezu domů školní věci...

Ráda lyžuju, takže když je možnost, tak si vyjedu na lyže, na sjezdovky. V létě jsem začala chodit na golf, kam už chodím pět let. Golf neumím, protože to vyžaduje hodně času, ale je mi příjemné, že se tam člověk projde. Já vždycky naštvu ty správné golfisty, když řeknu: „Tak se jdu projít, sem tam se oženu tou hůlkou a ten balónek někam odpálím.“ (smích) Vždycky je naštvu tou terminologií. No a teď mám tady v Liberci roční vnučku, to je takové moje zlatíčko, samozřejmě si ji patřičně rozmazluju. Mám ještě dvě vnučata, ta jsou ale v Olomouci, takže je vidím málokdy.

Je fakt, že při setkání s dětmi, ať už to jsou moje vnučata nebo děti nebo tady ve škole, všechny ostatní problémy ustupují do pozadí. Takže třeba učím 1.M a třída se na mě hněvá, že je chci často, protože já vždycky škemrám tady u zástupců, že až bude volná třída 1.M, tak ať mě tam napíšou na suplování. (smích) Protože já se tady můžu nad něčím zlobit, ale přijdu do té třídy a ono to všechno odplyne...

Pochopitelně bych se jako správný člověk měla neustále zdokonalovat v jazycích, jenže já jsem takový ten neustálý začátečník, a když si vezmu slovíčka někdy ve dvanáct v noci, můžu vám říct, že dvě, tři přečtu a pak usínám - a ráno si nic moc nepamatuju. (smích) V tomhle jsou na tom studenti lépe, protože jejich hlavy to ještě všechno berou. Ono se pak do toho volného času tolik nevejde, ale občas si ráda zalenoším nebo si vezmu nějakou dobrou knihu a jenom tak si odpočívám...

Mohla byste nám nějakou doporučit, nějakou svoji oblíbenou?

Mám jednu oblíbenou knihu, ta už je staršího data, je historická a prolíná se se současností, je to kniha Město šťastných lásek. Je to z období, kdy bylo budováno město Telč. Potom mám velmi ráda Saturnina, jeho humor je vynikající a neopakovatelný, chtěla bych to tak umět a nedaří se mi to (smích)

S knihami to mám jako s učením, čtu spíš ve večerních hodinách, takže přečtu vždy jen kousek.

Teď mám rozečtenou knihu, která vznikla z povídání pana Jana Šolce, který v libereckém Rozhlase mívá fejetony, jmenuje se Řeči pod věží.

Mohla byste nám sdělit svůj zaručený recept na odpočinek?

Ono je to všechno tak trochu dohromady, hlavně to musí být činnost, která mě zaujme, a myšlenky na pracovní problémy odplynou do pozadí. Nejsem žádná zahradnice, neumím pěstovat kytky, ale v létě obejdu tu zahradu, sem tam něco vytrhnu nebo něco upravím, kytek tam stejně moc mít nemůžu, spíš to jsou keře a podobně. Takže i tahle činnost mě dokáže odpoutat od nějakých starostí.

Když jsme se ptaly na cíle ve škole, máte i nějaký osobní cíl, kterého byste chtěla dosáhnout?

Když bych uvažovala o cestování, tak by mě zajímala příroda, spíš než města. I když procházet se městy a čerpat tu atmosféru je taky pěkné, ale ta příroda mě láká víc. Když jsou tady ve škole studijní cesty, tak já bych nejradši jezdila na cesty s panem Šťastným, do přírody, ale přiznám se, že ve svém věku si to už tolik netroufnu. Ani ne, že bych to neušla, to bych asi ušla, ale mýt se večer v horském potůčku, to už není pro mě, já potřebuji svoji postel a koupelnu (smích) Takže bych se ráda podívala na Nový Zéland. Nebo na Island.

Je něco, co byste chtěla vzkázat čtenářům našeho časopisu?

V dnešním, řekl bych rozháraném, světě, když na vás neustále ze všech stran doléhají negativní zprávy a negativní informace, přeji čtenářům, aby si zachovali radost ze života.

Anna Palečková, Lenka Rozkovcová

Památka obětem holocaustu

Celý svět si každoročně dne 27. ledna připomíná památku obětí holocaustu. Holocaust (známý také pod názvem šoa) je termín pro hromadné vyvražďování Židů a dalších etnických, politických a náboženských skupin. I město Liberec každoročně uctívá tento den a vzpomíná na všechny oběti krutého režimu. V podvečer 26. ledna 2011 se konalo na židovském hřbitově v Ruprechticích vzpomínkové shromáždění, na kterém nechyběla ani naše škola.

Spolu s panem profesorem Dlouhým se do nově zrekonstruované židovské synagogy vydali i čtyři studenti z našich řad. Konalo se již 66. výročí této události, jelikož právě v tento den v roce 1945 osvobodila armáda Sovětského svazu největší nacistický koncentrační tábor v polské Osvětimi.

Hlavní proslov má každoročně primátor města Liberce, tentokrát si svoji řečnickou premiéru odbyl nedávno zvolený Jan Korytář. Mezi dalšími, kdo zavzpomínal na téměř 12 miliónů obětí, byl například místopředseda Senátu Přemysl Sobotka, který se bohužel na setkání nemohl dostavit, ale poslal svůj proslov v omluvném dopise. Vystoupil zde i hejtman libereckého kraje Stanislav Eichler či předseda Židovské obce Liberec. Na závěr programu zazpíval pěvecký sbor Severáček.

Celá akce byla zakončena na liberecké radnici, kde se konal raut a byla zde možnost diskutovat s primátorem či ostatními radními z Liberce. Zúčastnit se této události bylo pro mě velice přínosné, jelikož jsem se dozvěděl mnoho nových informací o holocaustu a mohl jsem poznat lidi, kterých se holocaust osobně dotkl, když přišli o přátele či rodinu.

Více na stránkách kehila-liberec.cz a holocaust.cz.

Martin Bláha

České nebe

Divadlo Járy Cimrmana

Na prknech Divadla Járy Cimrmana v Praze na Žižkově se již od 28.10.2008 uvádí hra „České nebe“. Já ji měl možnost vidět teprve nyní (konkrétně v prosinci 2010) a hodnotím ji jako nejlepší hru jakou divadlo uvedlo. Hra se odehrává v prostředí českého nebe (jak napovídá již její název) v době první světové války, přibližně v roce 1914 a doplňují ji zdařilé komentáře zesnulých osobností jako jsou praotec Čech, Svatý Václav, Jan Hus, Jan Amos Komenský nebo Karel Havlíček Borovský. Předem bych měl ale upozornit, že ten kdo na hodinách dějepisu chyběl nebo nedával pozor, by nemusel některé obrazy chápat. Hra se uvádí ve dvou obsazeních, každé z nich původně vedl jeden „cimrmanolog“ – Z. Svěrák a dnes již zesnulý L. Smoljak.

Jakub Hrubý

foto: Pavel Juračka

Cirque de Glace

„Oslnivá jako Las Vegas!“

Přemýšlíte o tom, že zajdete na nějakou akci, ze které chcete mít krásný zážitek, ale pořád nemáte žádný nápad? V tom případě neváhejte a navštivte 9.2. Tipsport arénu, kde se bude konat ledová show s názvem Cirque de glace, která vám vyrazí dech.

Tipsport aréna připravuje velkolepou lední show, která každému slibuje velký zážitek. Divákům se představí umělci ruské krasobruslařské školy, mezi nimiž jsou i vítězové mnoha světových šampionátů. Ti spolu s artisty z celého světa zatančí na ledě nádherný příběh o zrození Země. Příběh o stvoření světů od úplného prvopočátku, kdy byl pouze oheň a led, přes dávný úsvit věků plný bájných bytostí až k technické civilizaci dneška. Diváci se mohou těšit na neuvěřitelné sportovní výkony krasobruslařů a artistů a jejich kombinovanou show, která doslova bere dech. Vidět můžete i průpravu nádherných kostýmů. Toto všechno doplňuje ohromná projekce a nádherná hudba, která vykouzlí v Tipsport aréně magickou atmosféru. Chybět nebude ani energií sršící bubeník přímo na scéně, který této show dodává rituální charakter.

Lední show Cirque de Glace sklidila ohromný úspěch u diváků ve Velké Británii a nyní se poprvé vydala do České republiky. Pro české zimní stadiony byla speciálně upravena a zvětšena scéna, choreografie i projekce, protože zimní stadiony mají pro tuto akci mnohem větší plochu. Čeští diváci mají tedy navrch, protože Italský choreograf Cavalieri Giuseppe Arena připravil úplně nové a ještě velkolepější choreografie. Tato akce se bude odehrávat na deseti zimních stadionech v České republice.

Pokud máte chuť toto představení navštívit, tak určitě neváhejte. Něco takového se v Liberci neděje každý den!

Tereza Poživilová

kategorie PLATINUM - 995 Kč

- sezení na ploše - 2 řady čelem k pódiu

kategorie GOLD - 885 Kč

- sezení na ploše - 3. řada čelem k pódiu

- sezení na ploše - 2 řady na každé straně plochy

kategorie SILVER - 795 Kč

- sezení v sektorech 120 a 101-112 (dolní polovina)

1. kategorie – 495 Kč

- sezení v sektorech 120 a 101-112 (horní polovina)

- sezení v sektorech 101 a 110-112 (první řada)

Novinky ze světa festivalů

Glastonbury

Nejdivočejší čtyřdenní jízda na světě. Mekka všem milovníků hudby. Jeden z největších a nejekologičtějších festivalů na zeměkouli. To vše vystihuje jediné místo - Glastonbury!!!

První ročník se konal před úctyhodnými 42 lety, kdy místní mladý farmář uspořádal první hudební dvoudenní přehlídku. Tehdy festival hostil 1500 návštěvníků a vstupné činilo symbolickou jednu libru, ale mléko bylo zdarma. Publikum tvořily převážně partičky hodně veselých hipisáků, kteří uctívali kytarová slova předčasně zesnulého Jimiho Hendrixe. Následující rok se na loukách u západoanglické vesnice Pilton konal další ročník. Tentokrát si přišlo poslechnout Davida Bowieho a mnohé další 12 000 lidí, vstupné bylo dobrovolné. Příliv návštěvníků stoupá rok od roku raketovým tempem (to samé se dá říci o ceně, která se vyšplhala až na 200 liber, což činí zhruba 6 000Kč). A rok co rok se o tomto festivalu mluví čím dál tím více. Branami Glastonbury loni prošlo téměř 180 000 lidí, přičemž lístky byly od října beznadějně vyprodané. V roce 2007 se po vstupenkách zaprášilo za neuvěřitelných 90 minut - tento nápor naprosto odrovnal celý prodejní server. Vskutku není divu, program nikdo nemusí zveřejňovat předem, z výběru 700 hudebních představení na 80 podiích si každý najde to své. Scéna hostila i takové legendy jako U2, The Prodigy, Muse, Kasabian, Placebo, nebo Oasis. Dokonce i Česká republika se může pochlubit jedním zástupcem, loni zde vystoupili pánové z Gipsy.cz

Každoročně se tu na pouhé 4 dny změní 360 ha louky na nové město se vším všudy. Výjimkou byly pouze roky 1979 a 1980 a také v roce 2012 Piltonské louky k velké radosti domorodých obyvatelů zůstanou prázdné. Velká Británie v tomto roce pořádá olympijské hry, k dispozici nebude dost strážců zákona pro bezpečný chod areálu a veřejnost by se musela

vypořádat s nedostatkem veřejných záchodků, což je dost podstatný problém.

Koho by omrzela muzika, nebo by se chtěl schovat před deštěm (malá rada - do Glastonbury jedte jedině vyzbrojeni holinkami a pláštěnkou, v Anglii fakt pořád prší) najde v areálu i jiná vyžití - cirkus, kabaret, divadla, několik kin, dětská hřiště. K dispozici jsou skate rampy i horolezecké stěny.

Celkový příjem jenom na vstupenkách se odhaduje na 26 miliard korun. A přitom to začalo jako malá hudební párty jednoho mladého farmáře!

Češi za velkou louží

V létě loňského roku se mi naskytla neuvěřitelná příležitost - podívat se za “ velkou louží“. Přesněji do Brazílie. Procestovala jsem sice jen její malou část, přesto to stálo za to. A jak se mi

povedlo odletět do tak exotické země? Jablonec nad Nisou je od roku 2007 partnerským městem brazilské Nové Pétropolis. V tomto městečku na jihu Brazílie žijí potomci Čechů, kteří sem emigrovali v 19. století. Život zde v pohraničí byl velice těžký, a tak se lidé vydali budovat nový život někam jinam. Přesto však nikdy nepřestali vzpomínat na svou rodnou zemi a po celé generace udržují její památku a odkaz. Proto se i současní obyvatelé, již rodilí Brazilci, učí český jazyk a snaží

se udržovat vztahy s Českou republikou. A tak si pozvali náš taneční soubor na Mezinárodní folklórní festival, který se konal právě v Nové Pétropolis. Slovo dalo slovo a my se (někteří již podruhé) vydali za velkou louží. No, a jelikož náhoda je blbec, domluvili jsme se i s jinými českými kluby po Brazílii, o kterých jsme se dozvěděli odtud a odtamtud a rozjeli se na Tour de Brazil.

Z Čech do Sao Paula, největšího brazilského města, jsme letěli 16 hodin. Časový posun pět hodin nám problémy nedělal, i když kolem 8. hodiny jsme již toužili po obědu. Zato Sao Paulo nás velice překvapilo. Představte si město, ve kterém žije stejný počet obyvatel jako v celé České republice. Na každém rohu spí pod dekou nějaký bezdomovec a v davech lidí má človíček jako já strach. Žádná špatná zkušenost nás sice nepotkala, ale přesto jsme byli ostražití. Za dva dny jsme si město

zvládli okouknout a ze Sao Paula jsme se autobusem přesunuli právě do úžasného městečka více na sever, které se nazývá Bataypora. A ano, pokud ve vás tento název evokuje jméno Baťa, je to správně. Toto město totiž založil Jan Antonín Baťa po 2. světové válce. Zde nás čekalo příjemné teplíčko a především příjemní lidé. Proč upozorňuji na teplo? Protože v Brazílii

je od června do srpna zimní období. Ale Brazílie je zemí protikladů a tak při 2°C v Nové Pétropolis bylo v Bataypoře dvacet a víc. No, není zima jako zima. Strávili jsme v Bataypoře úžasné tři dny

a pak se vydali zase dál. A kam? K nejnádhernějším vodopádům světa, k vodopádům Iguacu. Jsou úžasné, velkolepé a každému bych přála je vidět. Nedaleko Iguacu se také nachází druhá nejvýkonnější přehradní elektrárna světa - Itaipú. Tu jsme si také prohlédli, i když nezaujala tolik jako vodopády. Poté jsme čtyři dny pobývali v již zmíněné Nové Pétropolis. Zde jsme také nejvíce tančili a krom toho viděli místní folklór. Vystupovaly zde státy jako Argentina, Paraguay, Uruguay či Chile. Pro nás byly jejich tance s kokosy a kytičkami zajímavé, pro ně normální a naopak. Pro místní jsme prostě byli něčím exotickým. Pak nadešlo loučení a sliby brzkých návštěv. No a jak se zpívá v jedné písničce: „Má Copacabana nejkrásnější“, pláž Copacabana byla jedním z míst ve slavném Riu, které jsme navštívili. A také se zde

vykoupali. Bylo 17°C, ale mít možnost vykoupat se v Atlantském oceánu a neudělat to jen kvůli teplotě by byla hloupost. Dále jsme lanovkou vyjeli na Cukrovou homoli a poté se vydali na slavnou sochu Krista Vykupitele. Tyto turistické oblasti byly nádherné, avšak v kontrastu s tím působily favely (chudinské čtvrti) na protějších kopcích až děsivě. Přesto to byl zážitek k nezaplacení.

No a pak už nezbývalo nic než návrat domů. Odlétali jsme v noci a můžu říct, že jedině z letadla můžete vidět celé Rio de Janeiro. Čekalo nás dalších 14 hodin letu. Já je strávila s příjemným Angličanem, pro kterého však cesta v Londýně končila. My pokračovali dál- do Prahy. A dnes zůstaly jen fotky, videa a především vzpomínky. Spolupráce pokračuje i nadále, od léta nás již individuálně navštívilo několik Brazilců a já doufám, že v tom budou pokračovat.

Každému bych doporučila někam se takhle podívat. Je to úžasná zkušenost. Pohládila jsem si nosála, dotkla se tukana (přestože jsem se jeho zobáku dost bála), utrhla jsem si mandarinku přímo ze stromu, ochutnala úplně jiné jídlo,... Lidé zde mají jinou mentalitu, žijí jiným způsobem a mluví jiným jazykem. To je taky malá zajímavost - Brazílie je jedinou jihoamerickou zemí, kde mluví španělsky, a ne portugalsky. Do Brazílie jsem se zamilovala a zcela chápu, proč v minulosti lidé odešli právě sem.

Mája Jílková

Brigáda

Na povánočních měsících mně vždy vadila jedna zásadní věc - jsem naprosto bezmocná a nepoužitelná, jelikož nemám žádné peníze. Celý leden prožívám krizi, dvakrát týdně chodím k babičce s prosbou, jestli by mi přispěla a já si mohla dát milkshake v Mc Donaldu.

Zkrátka už mě to přestalo bavit - no, hlavně babičku to přestalo bavit a se slovy: „Tak mi dej číslo účtu, můžu ti rovnou přeposílat důchod! Proč si radši neseženeš brigádu?“ mě opravdu donutila si brigádu sehnat.

„Hledáme výpomoc do supermarketu - dobrý plat“,

„Schopná servírka vítaná - dobré pracovní podmínky“,

„Přijmeme brigádníky do bufetu v centru města - slušný

výdělek jistotou“, obracela jsem listy denního tisku

a projížděla internet. „Dobrý plat, hm... dobrý,

ale já se chci trochu i bavit“ pomyslela jsem si a jezdila

očima po dalších internetových nabídkách,

až mě konečně jedna zaujala: „Jsi dívka mezi 15 a

22? Chceš si vydělat? Roznášení balíčku + bonus

je práce přesně pro tebe, přihlaš se na číslo

789652332 a my tě ihned zaměstnáme. A pamatuj,

jsi více než pošťačka!“ Zdálo se mi to velice

dobré, nechápala jsem sice, proč by to nezvládl

pětadvacetiletý kluk, ale více jsem o tom

nepřemýšlela, protože jsem byla opravdu ráda,

že konečně něco mám a na číslo zavolala. Milý chlapík

mi sdělil potřebné informace a se slovy: „Tak se těším

o víkendu, drahá slečno, zastavte se v šest“ jsme

se rozloučili.

„Tak, sluchátka mám, mobil, kapesníčky, jelení

lůj, to by snad mělo být vše“ kontrolovala jsem

si polohlasně svou výbavu, a trochu si upravila

běžovou minisukni. Byla jsem přesvědčená, že když

jsem lepší než pošťačka, musím taky nějak vypadat,

nasadila jsem si lesklou černou vestu a vyrazila

na smluvené místo.

„Netušil jsem, že budeme mít takové štěstí

a přihlásí se nám taková kráska“ laškoval se můj

zaměstnavatel a já si v duchu pochvalovala skvělý výběr.

Podal mi středně velký balíček, papír s adresou

a s šibalským úsměvem řekl: „Pro začátek jen jedna adresa slečno, než se u nás trochu zabydlíte, až dnes skončíte, můžete rovnou domů a zítra opět v šest.“

Venku se už stmívalo a já procházela ulice, hledala čísla domů a byla nadšená z toho, že můžu být do půl osmé doma a vyrazit ještě na nějakou diskotéku.

„No, konečně to mám... hm... pěkná zahrádka a ten auťák, teď jen aby byl pan Koulík doma a mám po šichtě“ pochvalovala jsem si a stiskla zvonek.

„Dobrý den, já jsem...“

„Moc dobře vím, kdo jste, slečno, prý nováček, tak pojd'te dál.“ Trošku jsem nechápala.

„Možná se musí něco podepsat“ pomyslela jsem si a stoupala za urostlým mužem středního věku do prvního patra.

„Odlož si, má milá, a počkej na mě v obýváku, jen skočím zavřít psa a hned jsem u tebe!“

„To by se jako ten pes přeženčil, než by se to podepsalo, nebo jako co?“ divila jsem se cestou do obrovského moderního obýváku. Posadila jsem se na gauč, urovnala si sukni a upravila culík.

Už jsem si začínala myslet, že šel toho psa zavřít do vedlejšího města, ale najednou přišel pan Koulík v županu, vínem a s ďábelským úsměvem: „Promiň, že jsem tě nechal čekat kočičko, doufám, že piješ červené“ prohlásil sebevědomě a začal mě hladit po ruce.

V tu chvíli mě polil studený pot a zakoktala jsem: „To bude asi nedorozumění, já jsem jen pošťačka a nesu balík...“

V tom mě srazil na zem odpovědí: „Ale ty jsi přeci více než pošťačka, tak mi radši řekni, jak to máš ráda, ať se nezdržujeme!“

„Tohle ne, opravdu, to je omyl, já nic dělat nebudu, okamžitě mě pusťte ven, nebo zavolám policii!“

Ještě chvíli se mě snažil přemlouvat, že mi připlatí, ale když viděl, že vytahuji mobil a chci volat pomoc, zuřivě vstal a s nepěknými slovy mě vyhodil z domu. Já už se zmohla jen na ubrečené: „A mimochodem, piju bílé!“ a utíkala jsem, co mi mé balerínky stačily.

Příští dva měsíce jsem strávila docházením do bufetu, kde jsem dělala párky v rohlíku, a o mém prvním pokusu o vydělání se samozřejmě nikdo nedozvěděl. Začala jsem zdravit pošťačky a obdivovala jejich skvělou práci, často mě navštěvovala babička, která byla pyšná na to, jak se dokáží sama „zabezpečit“ a já už nikdy nečetla nejasné inzeráty. I když tenhle už vlastně jasný byl, pochopila jsem, že by to pětadvacetiletý kluk opravdu nezvládl!

Markéta Horáčková

Myslíme to upřímně!
jegecko@gmail.com

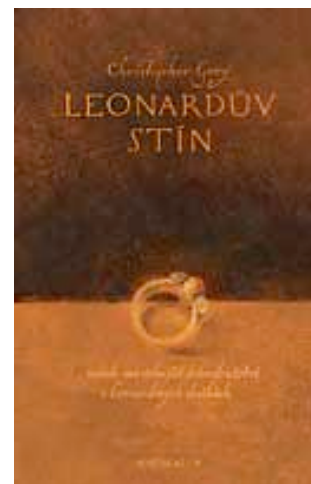
Knižní objevy

Pro tento měsíc jsem udělala výjimku a místo nových knižních objevů vám představím několik starších, ale o to lepších titulů, které mě velmi zaujaly.

Christopher Grey

Leonardův stín

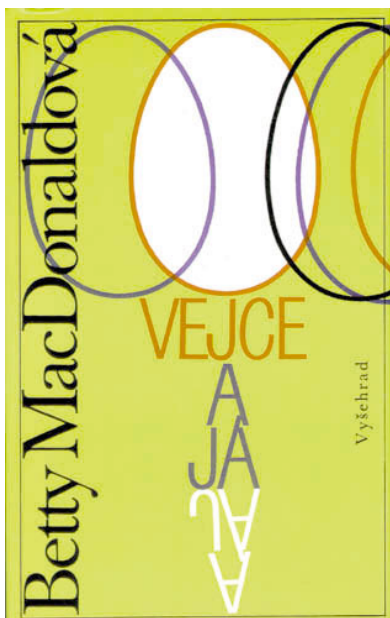
Ať už obdivujete renesančního génia Leonarda da Vinciho a víte o něm téměř vše, nebo jen znáte tajemný úsměv Mony Lisy a chtěli byste se dozvědět víc, měli byste si přečíst tuto knížku. Napůl pravdivé a napůl vymyšlené vyprávění o mistrovi a jeho žáku, inspirované autorovým pohledem na Poslední večeři, vás jistě uchvátí tak jako mě. Tato kniha vám pomůže přesunout se v čase o několik stovek let zpátky, nahlédnout do světa největšího umělce všech dob a pochopit okolnosti jeho tvorby.

Betty MacDonaldová

Vejde a já

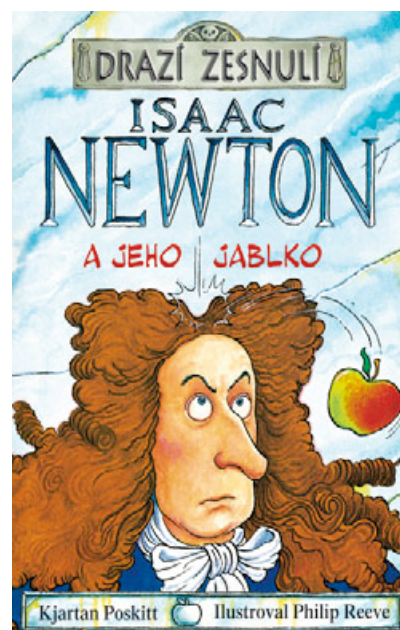
Kdo ještě nezná slavnou spisovatelku autobiografických románů Betty MacDonaldovou, může to napravit knihou vejce a já. Pokud sníte o vybudování vlastní slepičí farmy a životě na venkově s přívětivými sousedy, poslouží vám tato knížka jako sbírka několika dobrých rad. A jestliže si myslíte, že je to hračka a zvládnete to levou zadní, pak byste s přečtením tohoto humoristického, avšak realistického románu neměli otálet už ani minutu!

Kolektiv autorů

Drazí zesnulí

Pokud vás ve škole nudí hodiny dějepisu, ale rádi byste se dozvěděli něco o historických postavách jako byli například William Shakespeare, Leonardo da Vinci, Johanka z Arku nebo Al Capone, a jejich činech zábavnou formou, pak právě pro vás sestavilo pár spisovatelů a spisovatelek tuto edici, do které postupně přibývají další a další osobnosti dějin, mezi nimiž si každý určitě najde tu svou.

Míša Černá

Hon na čarodějnice

Fantasy/drama USA (2011)

V novém filmu s Nicolasem Cagem, představujícím rytíře Behmana, se podíváme do toho nejtemnějšího období středověku, do období křížáckých výprav a honů na čarodějnice. Behman společně se svým přítelem Felsonem (Ron Perlman) opouští křížáky, protože se jim přičí zabíjet nevinné. Aby ale unikli trestu za dezerci, musí přijmout úkol - dopravit domnělou čarodějnici (Claire Foy) do opatství, kde bude souzena.

Dojem, že se jedná pouze o historický film, zmizí ve chvíli, kdy mrtvolky začínají ožít, a čarodějnice dokáže, že tento přívlastek nenosí zbytečně. Film je prošíkovaný akčními scénami a má rychlý spád. Na druhou stranu, rytířské souboje, zejména ze začátku, nejsou příliš dobře zpracované a jistě by se daly natočit i sehrát mnohem lépe. Teprve ve chvíli, kdy se hrdinové

vydávají na cestu do opatství, vás film pohltí a budete si ho pořádně užívat. Nechá vás totiž v neustálém napětí, co se stane vzápětí. A ono se pokaždé opravdu něco stane.

Přestože je film dobře obsazen, nejsou výkony herců nijak oslnivé, i když Nicolas Cage nebyl až úplně špatný. Děj není nijak výjimečný, dočkáme se pouze jednoho překvapení na konec. Rovněž zápletka není nijak složitá, nějakou hlubší myšlenku ve filmu nehledejte, a co je jisté, film vás určitě nedojme k slzám, což také potvrdilo mnoho recenzentů na portálu www.csfd.cz, kteří film hodnotí jako průměrný.

Přes to všechno mohu film doporučit, jistě stojí za zhlédnutí, nejspíš to ale nebude film, na který byste se chtěli podívat ještě třikrát.

Tomáš Richtř

V kinech můžete též vidět tyto zajímavé snímky:

- Méďa Béd'a 3D (komedie)
- 127 hodin (životopisné drama)
- Nevinnost (drama)
- Cizinec (akční drama)
- Řetězová zpráva (horor)

A ty z vás, kteří mají alternativní sklony, máme možnost upozornit na stále ještě fungující Filmový klub Liberec. Informace a program naleznete na jejich facebookové stránce. Až do konce května se zde koná putovní filmový festival - Projekt 100. Jeho cílem je uvést ve vybraných kinech a limitovaném termínu kvalitní a oceňované filmy. V měsíci únoru můžete zhlédnout například hořkou komedii Další krok, či romantickou francouzskou komedii Velká láska.

Recenze Assassin's Creed: Brotherhood

Rozhodl jsem se pro recenzi této výborné hry, kterou jsem si za ušetřené peníze rozhodl koupit k Vánocům. Ukázalo se, že to vůbec nebyla špatná koupě. Tato akční hra s lehkými RPG prvky je velice svižná a zábavná a projetí samotné hlavní linie zabere minimálně 30 hodin, což však není konečné číslo, jelikož je ve hře i spousta vedlejších misí a gildovních úkolů.

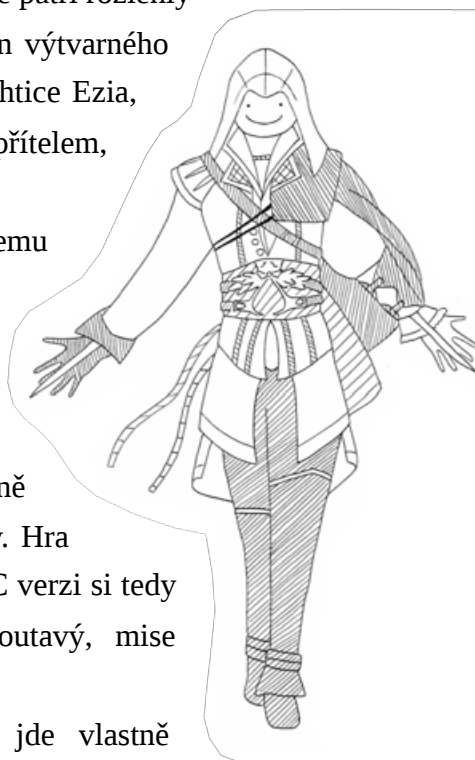
Asi bych měl také přiblížit příběh těm, kteří o hře nikdy neslyšeli. Tak tedy především, hra se odehrává v budoucnosti, asi kolem roku 2012, přičemž vy představujete postavu Desmonda Milese, člověka, který je potomkem dávných assassínů. Za Desmonda si ale moc nezahrajete, protože je většinu času napojený na „Animus 2.0“, tedy na přístroj, který mu umožňuje prožít životy svých prapředků a naučit se starodávným assassínským technikám. V prvním díle prožil Desmond osud araba Altaïra Ibn-La'Ahada, narozeného v roce 1165. V druhém díle prožil část života italského šlechtice jménem Ezio Auditore da Firenze.

Tento díl přímo navazuje na příběh Assassin's Creed 2, a podíváme se v něm do Říma a Vatikánu. Svět je skutečně rozsáhlý a k samotným městům ještě patří rozlehlý venkov a spousta historických památek, které jistě znáte z dějin výtvarného umění. V tomto díle dále pokračují osudy našeho italského šlechtice Ezia, který se na konci druhého dílu smiloval nad svým největším nepřítelem, což se mu samozřejmě vymstilo. Vypálili jeho panství.

Podtitul Brotherhood se odehrává kolem roku 1500 a našemu hrdinovi je zde už 40let. V tomto díle ale nebudete na hanebné templáře sami, nýbrž založíte bratrstvo assassínů, kteří vám v jednotlivých misích pomáhají. Ezio disponuje asi patnácti typy zbraní (např. meče, dýky, palčáty, kladiva, kuše nebo otrávené šipky), z nichž se vám ve většině typů současně s postupem v hlavní linii odemykají nové a vražednější kousky. Hra sice vyšla již v prosinci, to však bylo pouze pro konzole, a na PC verzi si tedy budete muset počkat do konce února. Příběh je velice poutavý, mise se neopakují a souboje i stealth části jsou bravurně zpracované.

Abych hru jen nechválil, musím dodat také to, že jde vlastně jen o rozšíření druhého dílu a jeho zakončení, vývojáři ale všechny nedostatky druhého dílu odstranili, a navíc přidali i spoustu novinek. Ubisoft už také pracuje na třetím dílu, který by měl být už plnohodnotným pokračováním celého příběhu.

Fanoušci už mají dávno jasno, vy ostatní byste s pořízením této velkolepé hry (pochopitelně až poté, co dohrajete oba předchozí díly) také neměli příliš otálet.

Paragliding

Čím se bavím, když mám nějakou tu chvilku pro sebe? Jelikož nejsem ten typ člověka, který relaxuje doma u televize a bojí se o své gelové nehtíky, dávám přednost sportovnímu vyžití. Vyzkoušela jsem hned několik sportů, a také to ne vždycky dopadlo zcela dobře. K velké radosti mých rodičů jsem si vybrala opravdu netradiční sport. Když někomu řeknu, že mým koníčkem je paragliding, většinou následuje otázka: „Tyjo, a jaký je to vyskočit z letadla?“ Načež tiše zasténám a pracně vysvětluju, že z letadla skáčou parašutisté, ale já startuju ideálně z horských masivů, popřípadě ze strání. Také parašutistům jejich zážitek z letu trvá pouze několik minut, to paraglidisté se dokážou vznášet ve vzduchu i několik hodin.

Co musí mít každý pilot? V první řadě zodpovědnost a životní nadhled, protože je tady vždycky ta možnost, že si uděláte přistávací plochu na stromě, střeše, vodě,

nebo v nejhorším případě na elektrickém vedení. Občas se stane, že vám do cesty přijde dům či jiný kus zdiva a to pro vás nemusí dopadnout dobře, ale vždy záleží na vašem úsudku a vědomí, co si můžete dovolit s ohledem na vaše zkušenosti. Opomeneme-li všechna potenciální nebezpečí, není krásnějšího pocitu, než se nechat unášet proudem vzduchu nad horskými masivy - ten pocit volnosti a nekonečného prostoru před sebou je neuvěřitelný. Ovšem do té doby, než přijde turbulence, to si začnete velmi rychle uvědomovat,

že jste vlastně poměrně vysoko nad zemí a vrchlík, který vás drží ve vzduchu, není zrovna stabilní a ovladatelný. Mým největším snem je zalétat si v Mexiku, kde jsou ideální podmínky pro přelety. Ti nejzkušenější se udrží ve vzduchu dvanáct hodin!

Velká škoda, že tento sport je tak finančně náročný, za lepší padák dáte od padesáti tisíc výš, což si může dovolit jen málokdo. Na druhou stranu existují paraglidingové kluby, kde padáky zapůjčují. Pokud máte dost odvahy a máte rádi netradiční sporty, tak vzhůru do oblak!

Rozhovor s Petrou Hynčicovou

Lukáš Bauer fandí budoucím hvězdám!

Mladá běžkyně na lyžích Petra Hynčicová reprezentuje Českou republiku v Evropském festivalu mládeže v Liberci, který se koná 12.-17.2. 2011. Tato běžkařská hvězda dosáhla řady úspěchů, vyhrála několikrát mistrovství republiky a dokonce se dostala i do Estonska na mistrovství světa v běhu na lyžích. Jaká je její nejoblíbenější disciplína? Jak se těší na EYOWF? A co říká na to, že v Liberci visí billboardy, kde je vyfocená s Lukášem Bauerem? Toto a ještě víc se o ní dozvíte v našem rozhovoru.

Jak jsi se k běžkám vlastně dostala?

K běžkám jsem se dostala přes rodiče, oba bývali velmi dobrými závodníky, táta je dokonce i trenér. Oba jsou mými velkými vzory.

Jak dlouho tento sport děláš?

Už od malička.

Jaký byl tvůj první závod a jak dopadl? Jak ses cítila?

Svůj úplně první závod si moc nepamatuju, protože mi byly asi 4 roky (smích). Konal se v Bedřichově

a byla to spíš taková akce se známejma. První opravdový závod proběhl v Novém Městě na Moravě, kde se konalo mistrovství republiky. Bylo mi asi 12 let a byla jsem asi druhá nebo třetí. Bylo to neuvěřitelné. Překvapila jsem sama sebe. (smích)

Prozradíš nám své největší úspěchy?

No, pětkrát jsem se stala mistryní republiky a za velký úspěch považuju svoji účast na mistrovství světa v Estonsku, to, že jsem tam byla, byl můj největší životní zážitek. Úspěchů mám hodně, ale nechci se nějak vychvalovat.

Jaká je tvá nejoblíbenější disciplína?

Jednoznačně skatové sprinty.

Tento sport určitě vyžaduje obrovskou kondici. Jak často trénuješ?

Trénuju každý den, buď' jednofázově nebo dvoufázově, to se střídá.

Jak trénuješ přes léto?

V létě hodně jezdím na kole a také na kolečkových bruslích. Musím také hodně běhat.

A jak stíháš školu? Když trénuješ každý den...

No, ve škole to mám o dost složitější než ostatní. Mám sice pravidelné uvolňování, ale v některých předmětech mám docela problémy. Většinou mi ale učitelé vyjdou vstříc, což je super.

Považují tě kamarádi za velkou hvězdu nebo tě berou jako normální holku?

To je dost rozdílné. Mezi lyžaři se to moc neřeší, ale někteří kámoši mě mají za velkou hvězdu. Nejdřív mi to dost vadilo, člověk je vystavený obrovskému tlaku ze strany ostatních. Teď jsem se s tím naučila docela žít, i když mi to někdy stále vadí. Beru to tak, že je to taková moje životní zkouška. (smích)

Reprezentuješ naši zemi na EYOWF. Jak se těšíš?

Těším se hrozně moc. Bude to určitě velká zkušenost a navíc potkám i poznám nové lidi z cizích zemí.

Jaké disciplíny absolvuješ na EYOWFu?

To ještě nevím, podle toho, co mi určí trenér. Měla bych ale jet klasické sprinty, běh na 5000 metrů a chtěla bych závodit i ve štafetě.

Po celém Liberci visí billboardy a dokonce po městě jezdí tramvaj s fotkou, na které jsi vyfocená s českým běžkařem Lukášem Bauerem. Jaký máš z toho pocit, když se vidíš, nebo tě vidí ostatní?

No, upřímně řečeno, nemám z toho moc dobrý pocit, když někde potkám sebe na billboardu, radši bych se někdy neviděla. (smích). Ale dokážu si z toho udělat i legraci. Pokud čekám na tramvaj a přijede zrovna ta, kde jsem vyfocená, radši do té tramvaje ani nenastoupím. (smích)

Spousta lidí si není jistá, jestli jsi byla opravdu vyfocená s Lukášem Bauerem nebo jestli to je jenom upravené pomocí počítače? Jak to tedy je?

S Lukášem Bauerem jsem se opravdu fotila, žádná předělávka v počítači to není. (smích)

Jaké máš vztahy se svými soupeři?

Tak to je různé. Mezi lyžaři je to většinou tak, že nejlepší se baví s nejlepšími a ti horší s horšími. Já se snažím vycházet se všemi v dobrém, ale je jasný, že s některými to prostě nejde. Často se stává, že závodím i s některými svými kamarádkami. Tam to bývá tak, že před závodem jsme kamarádky, ale v závodě se bereme jako soupeřky, akorát na sebe nebýváme tak zlé jako na některé ostatní. Po závodě jsme opět kamarádkami. (usmívá se)

Máš někdy před závodem strach? A máš nějaký způsob, jak se odreagovat?

Před závodem mam většinou velký strach, někdy se úplně klepu (smích). Co mi ale vždycky pomůže, to jsou sluchátka do uší a hudba. Snažím se uzavřít do svého vlastního světa a nevnímat okolí. Potom se mi vždycky ulehčí. Jednou se mi ale stalo, že jsem se tak zaposlouchala, že jsem málem nestihla start. (smích)

Chtěla bys závodit i v dospělosti, nebo chceš do budoucna dělat něco jiného?

Do budoucna bych chtěla být reprezentantkou, ale to se ještě neví. Ale pokud bych nezávodila, tak bych chtěla být fyzioterapeutka.

Říkala jsi, že rodiče jsou tvými velkými vzory. Jak moc tě v tom podporují?

Tak podporují mě samozřejmě co to jde, a moc si toho vážím. Jen z mého snu být v budoucnu reprezentantkou mamka z toho moc nadšená není. Ale taťka mě podporuje i v tomhle.

Tereza Poživilová

Ski sprint Liberec 2011

Druhý lednový víkend se na území Libereckého kraje konala jedna z nejvýznamnějších sportovních události roku. Mezinárodní běžecká organizace (FIS) pověřila organizací Svaz lyžařů České republiky, a ten dějiště závodu umístil do areálu Vesec. Poselství závodu bylo prohloubit tradici českého lyžování.

Naším největším talentem byl v tomto závodě Dušan Kožíšek, který tu zajel svůj životní závod a skončil po norském vítězi na druhém místě.

Na závod se přišli podívat i významné české osobnosti. Úvodní koncert odzpívala Míša Nosková (Česko hledá Superstar 2) a medaile předal místopředseda Senátu Přemysl Sobotka. Já jsem měl čest se této akce zúčastnit jako dobrovolník v antidopingové komisi. Na starost jsem měl ihned po závodě odchytit sportovce, sepsat s ním protokol a být mu v patách do té doby, než se dostaví na dopingový test.

Tahle práce mě moc bavila a měla pro mě řadu přínosů. Nejenom, že jsem si procvičil angličtinu, podíval se do zákulisí významné akce, či získal sportovní soupravu oblečení, ale seznámil jsem se, poznal řadu milých lidí a nabral nové zkušenosti.

Účastnil jsem se již několika akcí a určitě to pro mě nebyl promarněný čas, proto všem vřele doporučuji, aby přemohli svůj strach a přihlásili se jako dobrovolníci či brigádníci na nějaké sportovní či kulturní akce, které nás v budoucnu v Liberci čekají. A že jich nebude málo.

Pokud se chcete dozvědět ještě něco navíc, nebo si prohlédnout rozsáhlou galerii, navštivte internetové stránky skisprint.cz nebo czech-ski.com.

Martin Bláha

foto: Martin Sidorják, www.skisprint.cz

Hvězdná dvojka

Nekouřím, pouze si příležitostně zapálím. Například na diskotéce, s kamarády, při stresové námaze, o přestávce, při cestě domů, na zastávce...

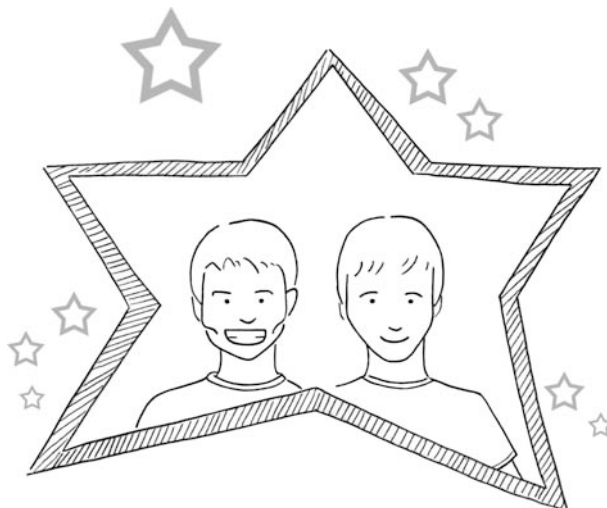
p.p. Příbyl: „Kouření sice není tak společensky nebezpečné a protiprávní jako jiné návykové látky. Nyní kouříš proto, že to vidíš u ostatních a přijdeš si in. Časem si Tě většina lidí může cenit právě proto, že nekouříš. Na kráse ani na zajímavosti Ti to nepřidá. Kdyby Ti bylo třicet, řekl bych „každého věc“, takhle nic moc. Zahod' cigarety a běž radši ráno na běžky, brusle, běhat, plavat...“

Hvězdná dvojka: „Cigarety nejsou prospěšné pro tělo. Pokud si někdo myslí, že je něco víc, když kouří, je na omylu. Nikotin tě nezklidní při stresovém vytížení, ani ti nijak nepomůže. Peníze, které proměníš v kouř, nejsou malé a rozhodně jdou investovat lépe :) Pokud jsi sám, kdo nekouří, jsi ten správný „borec“. Není nic míň přitažlivého, než žluté zuby a oblečení načichlé kouřem...“

Snáním se moc nepít, ale v pátek jsem slavil narozeniny mého kamaráda, v sobotu jsem šel na diskotéku a v neděli jsem si šel zahrát s klukama fotbalík do hospody.

p.p. Příbyl: „Děláš chybu. Sice alkohol dnes ke společenskému životu většinou patří, ale vystavuješ se nebezpečí, že do budoucna s tím budeš mít problém. Navíc porušuješ zákon. Zajdi se poradit s opravdovým odborníkem, závislosti u teenagerů vznikají velmi, velmi rychle. To je opravdový problém!!!“

Hvězdná dvojka: „V dnešní době je přeci tolik krásných věcí, které se dají dělat i bez pŕllitru v ruce. Pokud se již nedokážeš bavit bez toho, abys byl povzbuzen alkoholem, tak to ti i my doporučujeme odborníka.“

Karel Plíhal

Drž hubu,
papoušku,
učím se
na zkoušku!

Inzerát
Kocour hledá kočku.
Zn. Žijeme jen sedmkrát.

Proč se komár tolik mračí,
proč zatíná pěstičky?
Protože ho v bříšku tlačí
čtyři krevní destičky.

V deset třicet devět,
sed si na mě medvěd.
A v jedenáct deset,
zase ze mě sesed...

Konec psí večere

Slzy pejska
skanuly
na poslední
granuli...

Po ulici kráčí Zdenek
a je celý od písmenek,
vpředu, vzadu, prostě hrůza,
po*rala ho v letu múza.

